

jakim pozostaje górna granica renty rodzinnej do kwoty obliczonej łącznie dla wszystkich członków rodziny.

§ 4. Jeżeli nad uprawnionymi do renty rodzinnej dziećmi, wnukami i rodzeństwem sprawują opiekę różne osoby i renta rodzinna ulega podziałowi na zasadach § 1, wówczas kwotę dodatków do renty rodzinnej określoną w art. 55 ust. 2 de-

krety dzieli się na równe części pomiędzy dzieci, wnuki i rodzeństwo.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: w z. *L. Chajm*

283

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 26 listopada 1956 r.

w sprawie wypłaty rent osobom pozbawionym wolności oraz świadczeń dla tych osób, jeśli uległy wypadkowi przy pracy w czasie pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 19 ust. 4 i art. 36 ust. 4 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1956 r. Nr 43, poz. 200), zwanego dalej „dekretem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rencjście pozbawionemu wolności na okres dłuższy niż jeden miesiąc przekazuje się rentę bez dodatków dla dzieci, wnuków i rodzeństwa pod adresem więzienia.

2. Dodatki dla dzieci, wnuków lub rodzeństwa przekazuje się do rąk osoby opiekującej się uprawnionymi do tych dodatków.

§ 2. 1. Na wniosek rencisty pozbawionego wolności może być wypłacana przysługująca mu renta (bez dodatków dla dzieci, wnuków i rodzeństwa) w całości lub w części wskazanym przez niego członkom rodziny.

2. Jeżeli rencista pobierający rentę, pensję lub zaopatrzenie emerytalne z tytułu własnej pracy posiada członków rodziny wymienionych w art. 45 ust. 1 dekretu, członkom tym wypłaca się na ich wniosek przez cały czas pozbawienia rencisty wolności:

- a) $\frac{1}{2}$ renty, jeżeli jest jeden członek rodziny,
- b) $\frac{2}{3}$ renty, jeżeli jest dwóch lub więcej członków rodziny.

§ 3. Rencistom lub członkom rodziny, którym na podstawie dotychczasowych przepisów wypłaca się rentę w innych kwotach niż określone w § 1 lub w § 2, przekazuje się na ich wniosek rentę według zasad niniejszego rozporządzenia, z tym że pierwsza wypłata renty według tych zasad będzie

dokonana od najbliższego terminu płatności renty, przypadającego po upływie miesiąca od zgłoszenia wniosku.

§ 4. Osoby pozbawione wolności, które przy pracy wykonywanej w ramach regulaminu więziennego albo w drodze do takiej pracy lub z pracy uległy wypadkowi bądź też w związku z tą pracą zachorowały na chorobę zawodową i wskutek tego stały się inwalidami (art. 12 dekretu), mają prawo do świadczeń przewidzianych w dekreście dla pracowników, którzy stali się inwalidami na skutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej.

§ 5. 1. W razie śmierci osoby pozbawionej wolności wskutek wypadku lub choroby zawodowej (§ 4) członkom rodziny tej osoby określonym w art. 45 dekretu przysługują świadczenia przewidziane w dekreście dla członków rodzin pozostałych po pracownikach, którzy zmarli wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej.

2. Członkowie rodziny (ust. 1) są uprawnieni do renty rodzinnej, jeżeli odpowiadają warunkom wymaganym do uzyskania renty rodzinnej w myśl dekretu. Spełnienie przewidzianego w art. 45 ust. 1 pkt 2 dekretu warunku pozostawania na utrzymaniu osoby, która zmarła, ocenia się według stanu, jaki istniał przed pozbawieniem tej osoby wolności.

§ 6. Tracą moc wszystkie dotychczasowe przepisy w przedmiotach uregulowanych niniejszym rozporządzeniem.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: w z. *L. Chajm*

284

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 listopada 1956 r.

w sprawie okresów zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, udzielania świadczeń rentowych z tytułu zatrudnienia za granicą oraz zbiegu świadczeń rentowych z tytułu zatrudnienia w Polsce z prawem do świadczeń z instytucji zagranicznych.

Na podstawie art. 7 ust. 4 i art. 15 ust. 3 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1956 r. Nr 43, poz. 200), zwanego dalej „dekretem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Okresy zatrudnienia na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska przed włączeniem tych obszarów

do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zalicza się przy ustalaniu prawa do świadczeń na podstawie dekretu wszystkim osobom zamieszkałym na terenie Państwa Polskiego.

§ 2. Warunek 5 lat zatrudnienia po Wyzwoleniu, przewidziany w art. 7 ust. 3 dekretu, od którego spełnienia uzależnione jest uznanie okresów zatrudnienia za granicą za okresy

zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, nie jest wymagany od osób:

- 1) które bez zaliczenia okresów zatrudnienia za granicą nie miałyby prawa do renty na podstawie art. 98 dekretu,
- 2) które były obywatelami niemieckimi i uzyskały następnie obywatelstwo polskie.

§ 3. 1. Z tytułu okresów zatrudnienia za granicą przysługują świadczenia przewidziane w dekreście i na warunkach w nim ustalonych, z uwzględnieniem przepisów niniejszego rozporządzenia.

2. Udzielanie świadczeń przyznanych z tytułu zatrudnienia za granicą lub z uwzględnieniem okresów takiego zatrudnienia ulega zawieszeniu w razie opuszczenia terytorium Państwa Polskiego, chyba że umowy z krajem nowego zamieszkania uprawnionego stanowią inaczej.

§ 4. Okresy zatrudnienia za granicą w górnictwie uwzględnia się przy ustalaniu dodatku przewidzianego w art. 56 dekretu.

§ 5. Nie podlegają zaliczeniu okresy zatrudnienia w uznanych za zbrodnicze organizacjach: Sturmstaffeln (SS), Sturmabteilungen (SA), Gestapo, Sonderdienst (SD) i Abwehr.

§ 6. Osobom otrzymującym renty z instytucji zagranicznych w wysokości niższej niż określona na podstawie art. 81 ust. 2 dekretu dla odpowiednich rent polskich przysługuje dodatek wyrównujący wysokość tych rent do wysokości odpowiednich rent polskich, jeśli osoby te nie pracują i poza rentą nie posiadają dochodów z innych źródeł a ponadto — w razie otrzymywania z instytucji zagranicznych:

- 1) renty starczej, inwalidzkiej, wdowiej lub sierot zupełnych — jeśli odpowiadają określonym w dekreście warunkom co do wieku lub inwalidztwa,
- 2) wyłącznie renty wypadkowej — jeśli utrata zdolności do zarobkowania z tytułu wypadku wynosi co najmniej 50%.

§ 7. 1. Osobom otrzymującym renty z instytucji zagranicznych oraz członkom ich rodzin przysługują:

- 1) dodatki na dzieci przewidziane w art. 55 dekretu,
- 2) zasiłek potrzebny przewidziany w art. 61 — 63 dekretu,
- 3) świadczenia w naturze przewidziane w art. 64 — 66 dekretu,

jeżeli świadczenia te nie są udzielane przez instytucje zagraniczne.

2. Świadczenia wymienione w ust. 1 nie przysługują osobom otrzymującym:

- 1) zwrot składek ubezpieczeniowych z instytucji zagranicznych w postaci renty,
- 2) rentę z instytucji zagranicznych z tytułu utraty mniej niż 50% zdolności do pracy wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej; osobom tym przysługuje jednakże pomoc lecznicza i protezowanie w zakresie następstw wypadku lub choroby zawodowej.

§ 8. 1. Okresy zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego i za granicą zlicza się dla ustalenia prawa do renty. Renta przysługuje, gdy spełnione są wszystkie warunki przewidziane w dekreście.

2. Jeżeli z tytułu zatrudnienia za granicą wypłacana jest renta starcza, inwalidzka lub rodzinna przez instytucję zagraniczną, rentę z dekretu przysługującą z innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa, wypłaca się w wysokości częściowej, obliczonej proporcjonalnie do

okresu zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, o ile okres tego zatrudnienia wynosi co najmniej jeden rok. W powyższej wysokości wypłaca się również dodatki przewidziane w art. 55 i art. 60 dekretu.

3. Jeżeli częściowa renta z dekretu, obliczona w myśl ust. 2, nie wynosi łącznie z rentą z instytucji zagranicznej lub sumą rent z instytucji zagranicznych pełnej renty z dekretu wraz z pełnymi dodatkami przewidzianymi w art. 55 i art. 60 dekretu, wówczas częściowa renta z dekretu ulega podwyższeniu do takiej wysokości, aby suma wszystkich rent wynosiła pełną rentę z dekretu wraz z pełnymi dodatkami przewidzianymi w art. 55 i art. 60 dekretu.

4. Jeżeli z dekretu przysługuje renta z tytułu wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, renta ta ulega zmniejszeniu o połowę kwoty renty starczej, inwalidzkiej lub rodzinnej z instytucji zagranicznej, z tym że renta z dekretu nie może być zmniejszona więcej niż o połowę.

5. W razie zbiegu u jednej osoby:

- 1) prawa do renty z dekretu z prawem do renty z instytucji zagranicznej wyłącznie z tytułu wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej albo
- 2) prawa do renty z dekretu z tytułu własnego zatrudnienia z prawem do renty rodzinnej z instytucji zagranicznych, albo prawa do renty rodzinnej z dekretu z prawem do renty z tytułu własnego zatrudnienia z instytucji zagranicznej,

renta z dekretu ulega zmniejszeniu o połowę kwoty renty z instytucji zagranicznej, z tym że renta z dekretu nie może być zmniejszona więcej niż o połowę.

6. Przy stosowaniu przepisów ust. 1 do 5 nie bierze się pod uwagę:

- 1) zwrotu składek ubezpieczeniowych, wypłacanych przez instytucję zagraniczną w postaci renty,
- 2) renty z instytucji zagranicznej z tytułu utraty mniej niż 25% zdolności do pracy wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej.

§ 9. 1. Sprawy załatwione w sposób odmienny, niż przewidują przepisy § 2, podlegają ponownemu rozpatrzeniu na wniosek zainteresowanych.

2. Jeżeli wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zostanie zgłoszony:

- 1) w ciągu 6 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia — rentę przyznaje się lub podwyższa od dnia powstania prawa do renty, nie wcześniej jednak niż od dnia 1 lipca 1956 r.,
- 2) po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia — rentę przyznaje się lub podwyższa od dnia powstania prawa do renty, lecz za okres nie dłuższy niż 3 miesiące wstecz od dnia zgłoszenia wniosku.

§ 10. Sprawy załatwione odmiennie, niż przewidują przepisy § 8, podlegają rewizji z urzędu.

§ 11. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 lipca 1954 r. w sprawie okresów zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego oraz udzielania świadczeń z tytułu zatrudnienia za granicą (Dz. U. Nr 35, poz. 150).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1956 r.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: w z. L. Chajm